

szczęśliwości jest tak zadowolony, że nie chciałby wrócić na ziemię.

Po parugodzinym pochodzie, któremu towarzyszył nieustannie krzyk, zwłoki zatrzymały się nad brzegiem Nilu.

Tu zdjęto je z wozu w formie łodzi i przeniesiono na prawdziwy statek złocony, rzeźbiony, pokryty malowidłami, zaopatrzony w białe i purpurowe żagle.

Dworskie kobiety jeszcze raz próbowały odebrać mumie kapłanom; jeszcze raz odewały się wszystkie chóry i wszystkie muzyki wojskowe. Potym na statek wiozący kapłanów, lud począł rzucać bukiety i wieńce i — zaszumiały wiosła.

Ramzes XII po raz ostatni opuścił swój pałac dążąc Nilem do grobu w Tebach. P. odrodzie zaś jako troskliwy władca, miał wstępować do wszystkich słynnych miejscowości, aby pożegnać się z nimi.

Podróż ciągnęła się bardzo długo. Do Tebów było ze sto mil, płynęło się w górę rzeki, wzdłuż której mumia musiała odwiedzić kilkanaście świątyń i przyjmować udział w uroczystych nabożeństwach.

W kilka dni po wyjeździe Ramzesa XII na wieki spoczynek, wyruszył za nim Ramzes XIII, aby widokiem swoim wskrzesić martwe i żalu serca poddałych, przyjąć ich hołdy i złożyć ofiary bogom.

Za zmarłym panem odjechali, każdy na własnym statku, wszyscy areykapłani, wielu starszych kapłanów, najbogatsi właściciele ziemski i większa część nomarchów. Toteż nowy faraon myślał nie bez gorczy, że jego orszak będzie bardzo nieliczny.

Stato się jednak inaczej. Przy boku Ramzesa XIII znaleźli się wszyscy jeńcy, nierazowie, bardzo wielu urzędników, mnóstwo drobnej szlachty i — całe niższe duchowieństwo, co bardziej nawet zdziwilo, aniżeli ucieszyło faraona.

Był to dopiero początek. Gdy bowiem statek młodego pana wypłynął na Nil, wyjechała naprzeciw niego taka masa wiejskich i mniejszych, ubogich i bogatych członków, że prawie zasłoniły wodę. Siedzieli w nich nagie rodziny chłopów, przemieślników, strojni kupcy, jaskrawi Fenicjanie, zwinni żeglarze greccy, a nawet Asyryjczycy i Chetowie.

Thum ten już nie krzyczał, ale wylądował nie cieszył się, ale szalał. Co chwila na statek królewski wdzierała się jakaś deputacja, aby ucałować pokład, którego dotykały nogi pańskie, i złożyć dary: garstkę zboża, kawałek tkaniny, prosty gliniany dzbanek, parę ptaszek, a nade

wszystko wiązanek kwiatów. Toteż zanim faraon ominął Memfis, jego statek trzeba było kilka razy opróżnić z podarunków, ażeby nie zatonął.

Młodzi kapłani mówili między sobą, że oprócz Ramzesa Wielkiego żaden faraon nie był witany z tak olbrzymim zapalem.

W podobny sposób odbyła się cała podróż od Memfisu do Tebów, a szal ludu, zamiast słabnąć, potęgował się. Chiopi rzucali swoje pola a rzemieślnicy warsztaty, aby nacieszyć się widokiem nowego władcy, o którego zamiarach już utworzyły się legendy. Spodziewano się ogromnych zmian, choć nikt nie wiedział jakich. To tylko było pewne, że surowość urzędników złagodniała, że Fenicjanie w mniej bezwzględny sposób wybierali podatki i że pokorni zazwyczaj lud egipski zaczął podnosić głowę wobec kapłanów.

— Niech tylko faraon pozwoli — mówiono w szynkowniach, na polach i na rynkach — a zaraz ład zrobimy ze świętymi mężami. Oni to są winni, że płacimy wielkie podatki, że rany nigdy nie goją się na naszych plecach!

O siedem mil na południe od Memfisu leżał między rozgałęzieniami gór libijskich kraj Pion albo Fayum, dziwny tym, że stworzyły go ludzkie ręce.

Kiedyś w tym miejscu była pustynia zaklęta i otoczona amfiteatrem gór nagich. Dopiero faraon Amenhemat na 3.500 lat przed Chrystusem powziął zamysł projektu zamieniania jej na żyzną okolicę.

W tym celu oddzielił od reszty wschodnią część zaklętnięcia i otoczył ten kawałek potężną groblą. Miała ona wysokość piętrowego domu, grubości w podstawie około stu kroków i przeszło czterdzieści kilometrów długości.

Tym sposobem utworzono zbiornik mogący pomieścić ze trzy miliardy metrów sześciennych, trzy kilometry szerokiej wody, której powierzchnia zajmowała około trzystu kilometrów kwadratowych. Rezerwar ten służył do nawadniania czterechset tysięcy morgów gruntu, a prócz tego, w czasach przyboru rzeki, wchłaniał w siebie nadmiar wody i znaczną część Egiptu zabezpieczał od nagłego zalewu.

To olbrzymie nagromadzenie wód nazywano jeziorom Moeris i zaliczano je do cudów świata. Dzięki jemu pustynna dolina zamieniła się na żyny kraj Pion, gdzie żyło w dobrobycie około dwustu tysięcy mieszkańców.

Hiram znów upadł na twarz i wyszedł obiecując, że natychmiast przysze Samentu.

W pół godziny zjawił się areykapłan. Nie goił on rudej brody i kudłatych włosów, jak przystało na czciciela Seta; twarz miał surową, ale oczy pełne mądrości. Ukłonił się bez zbytej pokory i spokojnie wytrzymał sięgające do głębi duszy spojrzania faraona.

— Siadź — rzekł pan.
Areykapłan usiadł na posadzce.
— Podobasz mi się — mówił Ramzes.
— Masz postawę i fizjonomię Hyksosa, a oni są najwaleczniejszymi żołnierzami mojej armii.

Potym nagle zapytał:
— Ty powiedziałeś Hiramowi o traktacie naszych kapłanów z Asyryjczykami?
— Ja — odparł Samentu nie spuszczając oka.
— Byłeś uczestnikiem tej niegodziwości?

— Nie. Podśluhałem tą umowę... W świątyniach, jak w pałacach waszej kanalami, za pośrednictwem których nawet ze szczytu pylonów można słyszeć: co mówi się w podziemiach...

— A z podziemiów można przemawiać do osób mieszkających w górnych komnatach?... — wtrącił faraon.

— I udawać rady bogów — dodał poważnie kapłan. Faraon uśmiechnął się. Więc przypuszczenie, że to nie duch ojca przemawiał do niego i do matki, tylko kapłani — było prawdziwe!

— Dlaczego powierzyłeś Fenicjanom wielką tajemnicę państwa? — zapytał Ramzes.

— Bo chciałem zapobiec haniebemu traktatowi, który szkodził zarówno nam, jak i Fenicji.
— Mogłeś ostrzec kogo z dostojnych Egipcjan...

— Kogo?... — zapytał kapłan. — Czy takich, którzy wobec Herhora byli bezsilni, czy takich, którzy by mnie oskarżyli przed nim i narazili na śmierć w męczarniach?... Powiedziałem Hiramowi, bo on stykał się z naszymi dostojnikami, których ja nie widuję nigdy.

— A dlaczego Herhor i Mefres podobną zawarli umowę? — badał faraon.

— Sa to, moim zdaniem, ludzie słabej głowy, których nastraszył Beroes, wielki kapłan chaldejski. Powiedział im, że nad Egiptem przez dziesięć lat będą srożyły się ziele losy i że gdybyśmy w ciągu tego

czasu rozpoczęli wojnę z Asyrią, zostalibyśmy pobici...

— I oni uwierzyli temu?
— Podobno Beroes pokazywał im cuda... Nawet wznosił się nad ziemię... Niewątpliwie jest to rzecz dziwna; ale ja nigdy nie zrozumiałem; dlaczego mielibyśmy za to stracić Fenicję, że Beroes umie latać nad ziemią?

— Więc i ty nie wierzysz w cuda?...
— Jak w jakie — odparł Samentu. — Zdaje się, że Beroes naprawdę wykonywał rzeczy niezwykłe, ale — nasi kapłani tylko oszukują, zarówno lud, jak władców.

— Nienawidzisz kapłańskiego stanu? Samentu rozłożył ręce.

— Oni mnie także nie cierpią, a co gorsze, poniewierają mną niby z tej racji, że służę Setowi. Tymczasem co mi to za bogowie; którym za pomocą sznurków trzeba poruszać głowę i ręce?... Albo co mi to za kapłani, którzy udając pobożnych i powściągliwych mają po dziesięć kobiet, wydatkują po kilkanaście talentów rocznie, kradną ofiary składane na ołtarzach i są mało co mędrsi od uczniów wyższej szkoły?

— Ale ty bierzesz datki od Fenicjan?
— Od kogóż mam brać?... Jedni Fenicjanie naprawdę czczą Seta i boją się, aby nie zatapiał im okrętów. U nas zaś szanują go tylko biedacy. Gdybym przestawał na ich ołtarzach, umarłbym z głodu — ja i moje dzieci.

Faraon pomyślał, że jednak ten kapłan nie jest złym człowiekiem, choć zdradza tajemnicę świątyni. A przy tym wydaje się być mądry i mówi prawdę.

— Słyszalesz co — spytał znów pan — o kanale, który ma połączyć Morze Śródziemne z Czerwonym?

— Znam tą sprawę. Już od kilkuset lat nasi inżynierowie obrobili ten projekt.

— A dlaczego nie wykonano go dotychczas?

— Gdyż kapłani boją się, aby nie napłynęły do Egiptu ludy obce, które mogłyby podkopać naszą religię, a wraz z nią ich dochody.

— A czy prawda jest, co mówił Hiram o ludach mieszkających na dalekim wschodzie?

— Najzupełniejsza. Od dawna wiemy o nich i nie ma dziesiątka lat, ażebyśmy z tamtych krajów nie otrzymali jakiegoś klejnotu, rysunku czy wyrobu.

Faraon znów zamyslił się i nagle spytał:

— Będziesz mi wiernie służył, gdy zrobię cię moim doradcą?...

— Służyć będę waszej świętobliwości na życie i śmierć. Ale... gdybym został doradcą tronu, oburzyliby się kapłani, którzy mnie nienawidzą.

— Nie sądzisz, że można ich obalić?...
— I bardzo łatwo! — odparł Samentu.
— Jakież byłby twój plan, gdybym musiał pozbyć się ich?

— Należałoby opanować skarbiec Labiryntu — wykladał kapłan.

— Trafilibyś do niego?

— Mam już wiele wskazówek, resztę — znajdę, bo wiem, gdzie szukać.

— Cóż dalej? — pytał faraon.

— Należałoby wytoczyć Herhorowi i Mefresowi proces o zdradę państwa, za tajemne stosunki z Asyrią...

— A dowody?...

— Znajdziemy je przy pomocy Fenicjan — odparł kapłan.

— Czy nie wynikłyby stąd jakie niebezpieczeństwa dla Egiptu?

— Zadnych. Czteryście lat temu faraon Amenhotep IV obalił władzę kapłanów ustanowivszy wiarę w jednego tylko bożka Re Harmachis. Rozumie się, że przy tej sposobności zabrał skarby ze świątyni innych bogów... Otóż wówczas ani lud, ani wojsko, ani szlachta nie ujeli się za kapłanami... Cóż dopiero dziś, gdy dawna wiara bardzo osłabła!...

— Kto to pomagał Amenhotepowi? — zapytał faraon.

— Prosty kapłan Egiptu.

— Ale który po śmierci Amenhotepa IV został dziedzicem jego tronu — rzekł Ramzes, bystro patrząc w oczy kapłanowi.

— Lecząc Samentu odpowiedział spokojnie: — Wypadek ten dowodzi, że Amenhotep był niedołężnym władcą, który więcej dbał o cesę Re aniżeli o państwo.

— Zaprrawdę, jesteś prawdziwym mędrcem! — rzekł Ramzes.

— Do usług waszej świętobliwości.

— Mianuję cię moim doradcą — mówił faraon.

No, ale w takim razie nie możesz odwieść mnie po kryjomu, tylko zamieszkaż u mnie.

— Wybacz, panie, ale dopóki członkowie najwyższej rady nie osiada w więzieniu za umawianie się z nieprzyjaciółmi państwa, moja obecność w pałacu przyniesie więcej szkody aniżeli dobrogo.

Będę więc służył i radził waszej świętobliwości, ale — potajemnie...

— I znajdziesz drogę do skarbcza w Labiryntcie?

— Mam nadzieję, że nim wrócisz, panie, z Tebów, uda mi się ta sprawa.

A gdy przeniesiemy skarb do waszego pałacu, gdy sąd potępi Herhora i Mefresa, których wasza świętobliwość może potem ulaskawić, wówczas za waszym pozwoleniem wystąpię jawnie... I przestanę być kapłanem Seta, który tylko ludzi odstrasza ode mnie...

— I myślisz, że wszystko dobrze pojedzie?...

— Życie stawiam!... — zawołał kapłan. — Lud kocha waszą świętobliwość, więc łatwo go podburzyć przeciw zdrańdzickim dostojnikom... Wojsko jest wam posłuszne jak żadnemu z faraonów od czasu Ramzesa Wielkiego... Więc któż się oprze?... A w dodatku wasza świętobliwość ma za sobą Fenicjan i pieniędzy, największą siłę na świecie!

Gdy Samentu zęgnął faraona, pan zezwolił mu ucałować swoje nogi i darował ciężki złoty łańcuch tudzież branzole ozdobione szafirami.

Nie każdy dostojnik zdobywał podobne łaski w ciągu całych lat służby.

Odwiedziny i obietnice Samentu nową otuchą napełniły serce faraona.

Gdybyż udało się pozyskać skarb Labiryntu!... Za drobną jego część można by uwolnić szlachtę od fenickich długów, poprawić dole chłopów i wykupić zastawione majątki dworskie.

A jakimi budowlami wzbogaciłoby się państwo...

Tak, fundusze Labiryntu mogły usunąć wszystkie kłopoty faraona. Bo i cóż z tego, że Fenicjanie ofiarowują mu wielką pożyczkę? Pożyczkę trzeba kiedyś spłacić wraz z procentami i przed jej późniejszą oddać w zastaw resztę królewskich majątków. Było to więc tylko odświeżeniem ruiny, ale nie zapobieżeniem jej.

ROZDZIAŁ PIĘDZIESIĄTY SZÓSTY

W połowie miesiąca Famenut (styczeń) zaczęła się wiosna. Cały Egipt zlewnił się w jedną pszenicę, na czarnych zaś płatach ziemi snuły się gromady chłopów siejących łubin, bób, fasolę i jęczmień. W powietrzu unosił się zapach pomarańczowego kwiatu. Wbda bardzo opadła i co dzień odśniewała nowe kawałki gruntów.

Przygotowania do pogrzebu Oziris-Mer-amen-Ramzesa były ukończone.

Czelgodna mumia króla była już zamknięta w białym pudle, którego górna część doskonale otwierała rysy nieboszczyka. Faraon zdawał się patrzeć emalowymi oczyma, a boska twarz wyrażała smutek łagodny, nie za światem,

który opuścił, lecz nad ludźmi jeszcze skazanymi na utrapienia doczesnego żywota.

Na głowie wizerunek faraona miał czepiec egipski w białe i szafirowe pasy, na szyji sznury klejnotów, na piersiach obraz człowieka kłęczącego z rozkrzyżowanymi rękoma, na nogach wizerunki bożków, świętych ptaków i oczu nie osadzonych w żadnej twarzy, lecz jakby wyglądających z przestrzeni.

Tak opakowane zwłoki króla spoczywały na kosztownym łożu, w małej cedrowej kaplicy, której ściany były pokryte napisami opiewającymi żywot i czyny zmarłego. Nad zwłokami unosił się cudowny jastrząb z ludzką głową, a przy łożu, dniem i nocą, czuwał kapłan przebrany za Anubisa, bożka pogrzebu, z głową szakala.

Prócz tego przygotowano ciężki, bazaltowy sarkofag, który stanowił zewnętrzną trumnę mumi. Sarkofag miał także formy i rysy zmarłego faraona, był pokryty napisami i wizerunkami modlących się ludzi, świętych ptaków tudzież skarabeuszów.

Siedemnastego Famenut mumię wraz z jej kaplicą i sarkofagiem przeniesiono z dzielnicy zmarłych do królewskiego pałacu i ustawiono w największej sali.

Sałę tę zapełnili kapłani śpiewający hymny żałobne, dworzanie i słudzy zmarłego króla, a nade wszystko jego kobiety, które jęczały tak głośno, że ich krzyki słychać było aż na drugiej stronie Nilu.

— O panie!... o panie nasz!... — wołały — dlaczego nas opuszczasz?... Ty taki piękny, taki dobry?... Który tak chętnie rozmawiałeś z nami, teraz milczysz, i dlaczego?... Przecież lubiłeś nasze towarzystwo, a dziś tak daleko jesteś od nas?...

A przez ten czas kapłani śpiewali: Chór I. — "Ja jestem Tum, który jedynym jest..."

Chór II. — Jestem Re w pierwszym jego blasku...

Chór I. — Jestem bogiem, który sam siebie stwarza...

Chór II. — Który sam sobie daje imię, a nikt go nie wstrzymuje między bogami...

Chór I. — Znam imię wielkiego boga, który tam jest...

Chór II. — Gdyż ja jestem wielki ptak Benu, który próbuje to, co jest!

Po dwu dniach jęków i nabożeństw zalechał przed pałac wielki wóz w formie łodzi. Jej końce były ozdobione baranami głowami i wachlarzami z piór strusich, a nad kosztownym baldachem

mem unosił się orzeł i wąż ureus, symbol władzy faraona.

Na ten wóz włożono świętobliwą mumię, pomimo gwałtownego oporu kobiet dworskich. Jedne z nich czeptały się trumny, inne zaklinały kapłanów, ażeby nie zabierali im dobrego pana, inne drapały sobie oblicza i targwały włosy, a nawet były ludźmi niosących zwłoki.

Krzyk był straszliwy.

Nareszcie wóz przyjąwszy boskie ciało ruszył wśród mnóstwa ludu, który zaległ ogromną przestrzeń od pałacu do Nilu.

I tu byli ludzie pomazani błotem, podrapani, okryci żałobnymi płachtami, którzy zawadzili wieńcem. A obok nich, zgodnie z rytuałem żałobnym, na całej drodze były rozrzucone chóry.

Chór I. — "Na Zachód, do mieszkania Ozirisa, na Zachód idziesz ty, który byłeś najlepszym z ludzi, który nienawidziłeś fałszu."

Chór II. — Na Zachód! Nie zakwitnie już człowiek, który tak kochał prawdę i miał w obrzydzeniu kłamstwo.

Chór woźniców. — Na Zachód, woly, które ciągniecie wóz żałobny, na Zachód!... Pan wasz idzie za wami!

Chór III. — Na Zachód, na Zachód, do ziemi sprawiedliwych! Miejsce, które ukochałeś, jęczy i płacze po tobie.

Tum ludu. — Idź w pokoju do Abydos!... Idź w pokoju do Abydos!... Obyś doszedł w pokoju do Zachodu tebanckiego!...

Chór płaczek. — O panie nasz, o panie nasz, kiedy ty odchodzisz na Zachód, sami bogowie płaczą.

Chór kapłanów. — On jest szczęśliwy, najszanowniejszy między ludźmi, ponieważ los pozwala mu odpocząć w grobie, który sam przygotował!

Chór woźniców. — Na Zachód, woly, które ciągniecie wóz żałobny, na Zachód!... Pan wasz idzie za wami!

Tum ludu. — Idź w pokoju do Abydos!... Idź w pokoju do Abydos, ku Morzu Zachodniemu!

Co paręset kroków stał oddział wojska witający pana głuchym łoskotem bębnow i zęgnający go przeraźliwym odgłosem trąb. Nie był to pogrzeb, ale marsz triumfalny do kraju bogów.

W pewnej odległości za wozem szedł Ramzes XIII otoczony wielką świtą jenerałów, a za nim królowa Nikotris oparta na dwu damach dworskich. Ani syn, ani matka nie płakali, ponieważ im było wiadomo (o czym nie wiedział lud prosty), że zmarły pan już znajduje się obok Ozirisa i a pobytu w ojczyźnie

UM NATAL DIFERENTE

Este mundo tem coisas comuns. São aqueles fatos, aqueles acontecimentos que presenciamos com frequência. Ver gente é um fato comum, para os normais. Comer é um fato comum. A chuva é um fato comum.

Outras coisas, outros fatos, são extraordinários. São os acontecimentos. São os fenômenos. Assim diz o povo. Tal fato são as curas, a quem os médicos "deram prazo", deram o máximo de vida. Extraordinário, é um nascimento. É extraordinário, porque na família não é coisa de cada dia. É extraordinário só para a Família. Não o é para todos. Extraordinário é também aquele ovo — o maior do ano! — que uma "distinta" galinha peruana pôs. É extraordinário, mas é também muito grande tolícea falar de extraordinário destas coisas.

Existem porém coisas diferentes. São coisas comuns. De todo dia ou de cada ano, mas que se fazem de modo diferente. Assim, festejar uma festa de modo mais brilhante é diferente. A festa de Natal é comum. É ordinário. Repete-se, na verdade, cada ano. No entanto, o Natal, é festejado, ora de uma maneira, ora de outra. Neste último Natal, a festa, para muitas famílias, foi coisa ordinária. Comeu-se melhor. Bebeu-se mais. Divertiu-se mais. Assistiu-se à Missa do Galo, ou de dia. Os cânticos se repetiram. Os sermões, não se distinguiram dos outros anos, senão pela forma.

Todavia, para muita gente foi festa não extraordinária, mas diferente. Quisera-me referir aquele Natal, que presenciei numa das aldeias, pouco distante da nossa Capital. O Natal lá foi diferente. Já, quando o carro que me levou até aquela colônia, poderia observar que as carrocinhas que levavam os fiéis para cumprir com o seu dever, estavam mais lotadas, que em outras ocasiões. Os pedestres já não formavam ali ou aquela grupinhos isolados. Era uma espécie de procissão, mas em desordem. Afinal passando os colonos em seus veículos tirados por animais, e os pedestres, que procuravam o barranco, fugindo do jeep, chegamos até a "praça" da Igreja Matriz de Nossa Senhora da Conceição. Chegamos à colônia — ao centro da colônia — Catanduva.

Espetáculo grandioso! A praça estava povoada, para não dizer lotada de carroças, carros, caminhões. Os homens andavam alegres, embora com mãos calosas de trabalho. Sorriam. Trocavam as "Boas Festas!" Comentavam. A Igreja por fora, apresentava um tom festivo. A casa canônica ornada de coroas e grinaldas. Dentro da Igreja o esplendor de flores e velas era ainda maior. O presépio, era o tradicional presépio de Catanduva. Feito com esmero, as figuras das pessoas sacras, coloridas, no seu lugar. Estava lá a escadinha, que dá acesso aos hóspedes da Sagrada Estrebaria. Aliás é o ponto que chama atenção. É a lógica do presépio, pois costuma-se fazer sempre um presépio ilógico. Faz-se mais elevado. Esquece-se de fazer até ali, até a mangueira — o Berço do Rei dos Reis — um acesso. Uma escada. Catanduva trata sempre de pôr este pomenor. Apesar de que seja difícil imaginarmos um burro, uma vaca e uma ovelha, subirem uma escada! É de menos.

Replica o sino para a missa das 10 horas. Multidões enchem a praça. Acotovelam-se os padres. Os estandartes saem da igreja, as irmãs formam fila. Os fiéis sobem para supedâneos, para poderem ver algo incommum. Presenciam os colonos, quando na fachada da Casa Canônica aparece um sacerdote jovem, jovenzinho. Magro. Alegre, mas sério. Festivo, mas concentrado em alguma coisa superior. Em breve, mais um sacerdote aparece. É o Pe. Visitador Estanislau Piasecki, revestido de uma capa branca. Mais adiante do outro lado, mais um padre. É o incansável Vigário da Paróquia, Pe. I-

nácio Zabrzski. Mais um seminarista. Preparam-se para Missa Solene.

Não podemos esquecer uma pessoa tão cara a nós poloneses ou descendentes, que estava ao lado do Padre João. É o Exmo. Sr. Ex-Consul Polonês, em Curitiba, Dr. José Gieburowski. Tendo recebido convite, fez o possível para estar presente à esta solenidade. Aproveitou-a para verificar a atitude com que aquela colônia polonesa trabalha para conservar a tradição dos seus antepassados. Tradições culturais, de língua e catolicismo. Pelo seu discurso, podemos concluir, que voltou satisfeito para Curitiba. Verificou em conversas — certamente — e pelos cânticos na Igreja e pelos discursos, que a colônia está à altura de sua missão.

Pensava com os meus botões: Será a Primeira Missa Solene do Pe. João Gorka, como tenho lido no LUD, há dias. Momentos depois verifiquei que assim era. Discursos de saudação foram apresentados e proferidos pelos paroquianos. O Pe. João escutava os seus antigos colegas, os seus conterrâneos, que lhe recordavam os anos mais felizes, da infância naquele rincão. Rememoraram os seus longos anos de estudos. Dizem, que é ele o primeiro sacerdote. Falam mais outros. Crianças proferem discursos e versos decorados em polonês. O Padre João tão alheio aos louvores, recebe festões de flores. Ramalhetes são lhe postos sob os pés, enquanto crianças — anjinhos — lhe dizem: Bendito, o que vem em nome do Senhor.

Acabados os discursos na fachada, o neo-presbítero sob o baldaquim, aproxima-

se grave até à entrada da Igreja. Fazem parar a procissão. Outros discursos se repetem. Brotam lágrimas nas suíças do jovem sacerdote, enquanto a sua irmãzinha o saúda, em nome da família. Chora o padre. Chora a Mãe. Chora o Pai. Benditas lágrimas! A nossa pátria precisa destas lágrimas alegres! Essas lágrimas do Neo-Presbítero, dos pais, parentes, tios e tias — entre outras mencionemos aquela que lhe custeou grande parte dos estudos e veio dos Estados Unidos — ficaram gravadas nos corações dos presentes e na fita do filme, lavrado pelo Pe. Tadeu Dziezic.

Com festões e lágrimas, que se casaram neste memorável Natal Catanduvense o Pe. João Gorka da Congregação da Missão aproximou-se do altar do Senhor, para a sua primeira Santa Missa Solene. Subirei até o altar de Deus, principiei decidido. Gargou-o. Em suas mãos elevou-se a hóstia branca. Nasceu pelo poder da palavra de um homem — João Gorka — novamente o Menino Jesus. Significativa fora a expressão do pregador Ps. Visitador Piasecki — quando afirmou que as mãos do neo-Sacerdote são o presépio em que Cristo nasce, como outrora em Belém. O altar de Catanduva, é o Estábulo de há dois mil anos, em que se reclinou o Deus Menino.

Acabada a Santa Missa, o povo se acotovelara junto à Mesa da Comunhão para beijar as mãos ungidas do neo-sacerdote. Recebiam a bênção e a lembrança, em forma de santinho. Duas horas pousavam as mãos do Padre João sobre as cabeças de seus conterrâneos. Mu-

tos déles pela vez primeira estiveram presentes a uma tal cerimônia. Muitas fronteiras por ele abençoadas já mais receberão outra bênção semelhante. Outros, — oxalá sejam muitos! — um dia concederão uma bênção igual aos outros.

Cansados, os sacerdotes e parentes, foram tomar a refeição de primícias. Onde, ao lado dos alimentos, ouviram-se oradores improvisados. Onde mencionaremos o discurso do Pe. Vigário, que com imensa alegria, confessou, que embora a sua paróquia é uma das mais pequenas, como a Terra de Judá, mas não é a última, porque tem a honra de ser a Terra Natal de um Ministro do Altar.

O Neo-Sacerdote agradeceu a todos os oradores, aos parentes e conhecidos aquela honra que lhe haviam dado.

Este Natal Diferente de Catanduva, fica gravado, na mente dos paroquianos, como uma dupla festa: Passagem da Data Natalícia do Menino Deus e a Primeira Missa Solene do Padre João Gorka. Da minha parte não me decido a qualificar, qual delas seja a maior. Muitos optarão pela primeira. Outros pela segunda. Quando pensamos no Natal no nascimento de um Deus Redentor, é a primeira. Mas para nós o que teria sido um Deus Nascido, se não houvesse sacerdotes? Pouco. Portanto para nós ambas são importantes. Quanto mais houver festas de Primeiras Missas, tanto mais será conhecido o significado da Primeira. Os votos, que posso fazer é que tenhamos mais frequentemente um Natal Diferente!

Vira-Mundo.

A Igreja Católica e o Gomulka Na Polônia

Estuêfatos contemplamos os acontecimentos de outubro de 1956 na Polónia. Enquanto a Hungria, tentando levantar o brado da Liberdade e do Pão, fora esmagada e nadou no sangue de seus filhos heróicos, a Polónia sob o mesmo brado conseguiu alguma coisa mais. Conseguiu um pouco daquela liberdade, pela qual o menino que levantou o brado do Pão e Liberdade, fora massacrado. O que nos interessa aqui não é "examinar" pormenorizadamente o "milagre" do Levante, a ascensão de ex-prisioneiro ao poder, mas tocar por alto os problemas e os acontecimentos que tiveram lugar neste ano de "liberdade". Baseado num artigo longo de um jornal brasileiro, veremos: 1) Posição de Gomulka e seu regime em relação à Igreja. 2) A Posição da Igreja. 3) — A posição do Povo.

POSIÇÃO DE GOMULKA

W. Gomulka, quando com as manifestações de outubro de 1956 tomou a direção do governo polonês, vê-se numa situação difícil. De um lado a fé tradicional do povo polonês. A liberdade e o catolicismo, casam-se perfeitamente na mentalidade do polonês. Ele viu e continua vendo que as imposições materialistas — que é a outra parte — não exerce grande influência no espírito do povo de Kościuszko. Gomulka encontra-se numa posição de quem quer montar dois cavalos, cada qual tirando para lado oposto.

Desde o início ele vem adotando uma política de coexistência entre o estado e a Igreja. Concedeu alguma coisa à Igreja. Restabeleceu o direito de culto público. Os dirigentes católicos poloneses adquiriram o direito de participar dos encontros internacionais católicos em congressos. As escolas católicas foram abertas em paridade de palavra, embora fique sempre o perigo. A liberdade de que os católicos expressam os seus pensamentos, não é limitada pelo governo.

Por outro lado sabemos, que Gomulka na Reunião dos Dirigentes de Seu Partido, declarou expressamente que o Governo não deixou de ser comunista. Ele continua comunista e materialista. O que levou Gomulka a uma tal política de tolerância, foram os fatos. Diante da lealdade do povo católico, ele adotou um regime de convivência. Porque, na

suas expressão injusta aliás, "a ignorância do dogmatismo" não permite que o materialismo dialético se propague e arraigue no povo. Quanto a esse "dogmatismo" só podemos perguntar, se quer adotar até as últimas consequências o comunismo, não seria um dogmatismo pior do que o Dogma Católico? Ou será melhor, porque se faz respeitar pelo fuzil e pelo tanque?

Diante disso, não podemos mais duvidar de que o próprio governo considere a situação como transitória. Pensam eles que "essa ignorância do dogmatismo" vai passar. Então, com toda a sua pujança vingadora o materialismo. Assim pensam os chefes do Comunismo Polonês. Por ora, o catolicismo, já tradicional, arraigado no sangue e na alma, deve ser respeitado, deve coexistir com o comunismo. É apenas tolerado.

SITUAÇÃO E POSIÇÃO DA IGREJA CATÓLICA

Quando ao comunismo a Igreja tem a sua posição definida. Para esclarecer citemos o texto do Supremo Magistério Eclesiástico: "O comunismo é por excelência materialista e anticristão, os dirigentes do comunismo apesar de declararem por palavras que não lutam contra a religião, de fato — em teoria e na prática — mostram-se hostis a Deus, à religião verdadeira e à Igreja de Cristo" (Decreto do Santo Ofício de 1 de julho de 1949). No primeiro parágrafo do mesmo decreto, está proibido ao católico não só pertencer ao comunismo, mas apoiar o mesmo, de qualquer forma.

Portanto, se aceitamos a tese, de que na Polónia existe o catolicismo, — para aceitarlo temos razões fortes — ele é anticomunista. Para justificar, daremos o exemplo do Cardeal Wyszyński. Se ele colaborasse com o comunismo estaria preso? Só um comunista, cuja lógica é situacional (lógica de situação), que se aproveita de tudo para seus fins nefastos, pode-lo-lhe contradizer? Se não houvesse catolicismo, porque foram fechadas as escolas católicas durante o Stalinismo? Dirá alguém — esse alguém só pode ser um filo-comunista — isso foi antes, agora temos um socialismo-mitigado. Pedimos e seríamos gratos, que alguém nos mostrasse com documentos uma tal mitigação. Para nós a posição do governo da Polónia, pelos seus atos e palavras, não tem uma posição definida, é

alguém que está à procura de um "centrismo" impossível.

A Igreja continua reclamando os direitos de suas antigas faculdades Teológicas, uma vez que a Academia de Teologia em que foram fundidas as faculdades de Teologia de Varsóvia e Cracóvia é insuficiente para atender aos que ingressam nos seminários. Pedem os católicos um diário católico. E até hoje não tem. Exigem os católicos que as Congregações Religiosas voltem aos seus antigos postos. Acusações mútuas são feitas frequentemente.

O que há na Polónia é relativa liberdade. Há um pouco de liberdade, mas não há uma liberdade em pleno e seu total sentido para a Igreja Católica. Por ora, não existe uma perseguição aberta. Mas também não existe uma plena colaboração. Suportam-se mutuamente.

A Igreja da Polónia não é mais Igreja do silêncio, mas também não é a Igreja em plena liberdade.

Mas a posição da Polónia sempre Católica e fiel (Polónia semper fidelis) está fiel ao Papa.

O Chefe supremo do Catolicismo na Polónia é o Intrapido Cardeal Wyszyński. A posição dele não é de colaborar com o comunismo ou socialismo mitigado ou gomulquista, que no fim de contas redonda no mesmo, ou quase mesmo — Comunismo.

POSIÇÃO DO POVO

É a Fé que domina o ambiente. As Igrejas estão lotadas nos dias de guarda. O catolicismo é vivido. Não é morno, mas é quente. Há doutro lado os frios, os gelados, os irmãos separados. Há também os que sonham a coexistência. O catolicismo, com as numerosas vocações sacerdotais, com os seminários lotados, com a confiança de que goza o Cardeal, não morreu na Polónia.

O povo polonês católico, não quer restabelecer relações diretas com o governo para colaborar, nem mesmo com o Estado, mas sim com a Nação Polonesa. Não com regime atual, mas com aquela Nação, Pátria dos Sobieski e Kościuszko, com a qual sim quer não só relações mas conservar o amor e veneração. Para tal os católicos procuram ter representantes no governo. Para que a luz não esteja escondida entre quatro paredes, mas seja posta sobre os cumes das montanhas.

BICICLETAS AXEL

DURABILIDADE!
CONFORTO!
SEGURANÇA!

Apenas Cr\$ 310,00 mensais

MOTOCICLOS CSEPEL

MAXIMA POTENCIA E ALTA QUALIDADE

Condições Especiais

examine cada peça de uma bicicleta

AXEL

PARA COMPROVAR SUAS QUALIDADES!

IMPORTADORA AMERICANA S.A.
Pôrto Alegre Dr. Flores, 185

Curitiba: Praça Tiradentes, 337

NOTÍCIAS DO BRASIL

★ OS CURITIBANOS parece que tomaram consciência do seu dever de eleitores.

Registra-se nesta Capital nada menos que 800 eleitores por dia, que renovam os seus títulos de eleitores. A média abrange as quatro zonas de que se compõe esta capital.

★ OS HABITANTES de Blumenau Santa Catarina, acabam de receber um milhão de cruzeiros para auxiliar as famílias pobres. O auxílio é devido aos prejuízos causados pelas chuvas naquele Estado.

★ A PRISÃO preventiva do sr. Carlos Prestes realizada há pouco, parece que vai ser revogada. Ao menos isso se espera em diversos círculos. Prestes está sendo processado por ter distribuído um folheto considerado ofensivo à Nação. Além de Prestes estão detidos provisoriamente outros comunistas.

★ NA SEMANA passada falávamos do empréstimo que a Rússia deseja fazer ao Brasil. Este seria feito através da Polónia, trazem alguns jornais. A Legação da Polónia no Brasil desmentiu inteiramente que não pretende ser nenhuma intermediária entre a Rússia e o Brasil. Afirmou ainda que está encarregada dos interesses dos cidadãos soviéticos no Brasil e não de fins comerciais. Disseram outrossim que a Polónia está muito interessada em ven-

der seus próprios produtos e não se preocupa com os da Rússia.

★ O BRASIL acaba de vender à Argentina 800 toneladas de abacaxi. O produto saíu do Estado de Pernambuco. Além do comércio de abacaxi com a Argentina, o Brasil vem vendendo este produto a outras Nações. Principalmente destaca-se a Alemanha.

★ O BRASIL já lançou dois foguetes. O êxito foi satisfatório, para alguns extraordinário. O lançamento não tinha finalidade imediata qualquer, a não ser tentar uma experiência. Os círculos militares estão entusiasmados. Não demora muito e mais uma terceira tentativa será realizada.

★ OTIMAS aparecem as perspectivas agrícolas deste ano. Não queremos dizer que no campo de lavoura prontamente dita seja assim, pois, todo o colono diz que não foi boa. Mas nas grandes culturas, que mantem a economia do nosso país, como o café, algodão, cacau, o Brasil está bem melhor do que no ano passado. Assim, afirmam os entendidos no assunto.

★ O BRASIL é o País que produz mais eucalipto. Esta árvore fora introduzida em nossa Pátria há 50 anos. Serve para produção de matéria para papel, de madeira para construção e lenha. Atualmente o Brasil possui nada menos de 300 mil hectares plantados de eucalipto. Com isso passa a ser o país que dispõe de mais eucalipto no mundo inteiro.

★ FIZERAM-SE muitos pedidos para obter segurança a carros por importação dos Estados Unidos. Os documentos e papéis já encaminhados, na última etapa de obter o visto, foram cancelados pelo Ministro da Fazenda.

Neânias da Silva